

Piqué com a model

Com molts altres catalans, Gerard Piqué és poliglòt. Domina, com a mínim, tres idiomes: el català, l'anglès i el castellà. Potser, fins i tot, se'l podria considerar trilingüe: amb la família —pares i germans— deu parlar català, amb la dona, fills i companys d'equip en castellà, i amb els coneguts de quan era a Manchester deu utilitzar l'anglès.

Com molts altres catalans que dominen diverses llengües, per adreçar-se al món, per comunicar-se fora de l'àmbit més estrictament familiar, Gerard Piqué utilitza el castellà. Si mireu les seves piulades a Twitter, veureu que majoritàriament són en castellà, alguna (breu) en anglès i només les que s'adrecen a un abast més purament domèstic —i encara rarament— mereixen l'ús del català.

Com molts altres catalans poliglòts i famosos, Gerard Piqué sap que si utilitzés habitualment el català molts dels seus seguidors li girarien l'esquena (fins i tot a Catalunya) i les seves paraules tindrien menys repercussió; i sap que si utilitzés habitualment l'anglès l'entorn del seu equip, el catalaníssim FC Barcelona, ho veuria estrany. Per això, com és natural, a les xarxes socials, on és tan prolífic, s'expressa gairebé sempre en castellà.

Com Gerard Piqué, molts altres catalanoparlants

més o menys poliglòts i gens famosos (però potser amb voluntat de ser-ne) també acostumen a utilitzar el castellà a les xarxes socials: piulen en castellà a Twitter, pengem comentaris a Facebook en castellà, i en aquesta llengua de tradició imperial publiquen llargues parrafades existencials en blocs pretensiosos o etiqueten amb epígrafs cursis les fotos penjades a Instagram.

És propi d'una llengua minoritzada que els seus parlants n'utilitzin una altra, més poderosa, per comunicar-se amb la resta de la humanitat. És el que Lluís Vicent Aracil anomenava, ja fa potser trenta anys, "llengua interposada o mediatitzada". Per la seva part, Enric Larreula va encunyar, fa temps, en el seu llibre *Dolor de llengua*, el concepte de "patidor de llengua", que defineix aquells que, sensibles a les agressions a la llengua que els és pròpia, senten dolor i neguit en constatar la situació de minorització que pateix, mentre la major part de la gent del seu entorn reaccionen amb total indiferència. Quan un d'aquests patidors veu que molts catalanoparlants es passen al castellà en identificar algú com a estranger (per color de la pell o dels cabells); quan constata que les masses catalanoparlants criden, per defecte, consignes en castellà (des del "Sí se puede!" al "Campeones, campeones!"); quan s'adona que molts catalanoparlants utilitzen, per defecte, el castellà a Internet... li vénen ganes de tirar el barret al foc i, per deixar de patir, demanar que al català li practiquin l'eutanàsia. I tots plegats viuríem més feliços!

